

Can Magí

Sant Cugat del Vallès

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Avinguda de Can Magí
Emplaçament Sant Cugat nucli

Coordenades:

Latitud: 41.481122091774
Longitud: 2.0907457539888
UTM Est (X): 424089
UTM Nord (Y): 4592567

Classificació

Número de fitxa 08205 - 194
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme
Segle XIX
Any 1878
Autoria de l'element: Calixte Freixa Pla
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: El mur de contenció i tanca té un excés de vegetació que la malmeten, i la barana de maó té parts en mal estat que necessiten reparació.
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: Revisió del Pla Especial de Protecció de Patrimoni Arquitectònic 2008. Fitxa A-10.
Modificació puntual del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de Sant Cugat del Vallès en relació a la protecció de l'arbrat en sòl urbà. 2017. Fitxa A-10.
Data aprovació: dc., 30/04/2008 - 12:00
Número inventari IPA-27913
Generalitat i altres inventaris

Accés	Fàcil
Ús actual:	Productiu
Titularitat	Privada
Titular:	4127401DF2942N0001FB
Fitxes associades:	
	<u>Alzina de Can Magí</u>
	<u>Alzines de la font de Can Magí</u>
Autoria de la fitxa	Daniel Sancho París (Stoa, propostes culturals i turístiques SL)
Data de registre de la fitxa:	dl., 16/10/2023 - 08:17

Descripció

Casa de camp d'estil eclèctic, avui transformada en un restaurant. És de planta més o menys quadrada, i consta de planta baixa, pis i golfes. L'edifici és format per volums de diferents alçades, amb una torre quadrada que sobresurt al centre.

La façana principal presenta una composició simètrica en base a tres eixos d'obertures, en forma de planta basilical. El parament combina la pedra amb faixes horitzontals de maó vist. A la planta baixa al centre hi ha el portal d'entrada, emmarcat amb carreus de pedra i maó pla tant als brancals com a la llinda, que és d'arc rebaixat. A cada costat té un finestral decorat de manera similar, però amb la dovella central que sobresurt per la part superior. Al primer pis hi trobem tres balcons, amb obertures emmarcades amb maons que imiten carreus, amb llinda recta i timpà curvilini i motllurat a la part superior. La barana dels balcons és de ferro forjat. A les golfes hi ha un únic finestral emmarcat amb maons que imiten carreus, amb llinda recta i timpà curvilini i motllurat a la part superior, i amb una dovella central que sobresurt. L'edifici és coronat amb un ràfec de gran volada sostingut per tornapunts. La teulada presenta diversos nivells que es superposen, seguint les alçades dels diferents volums de l'edifici.

A l'interior hi ha un atri amb una porta de vidre gravada que comunica amb el pati central. En aquest pati hi ha un pou amb un brocal de ferro forjat d'estil neogòtic. A les sales de la planta baixa els murs i els sostres estan decorats amb pintures i dibuixos inspirats en l'estil de Pompeia. Al primer pis les habitacions de la façana nord tenen sortida a una terrassa que sobresurt sobre la galeria de la planta baixa.

Al voltant de la casa hi ha diversos edificis annexos que servien com a quadres per als carros i cavalls, celler i estables per al bestiar. Les construccions estan envoltades d'arbredes, amb alguns exemplars de til·lers destacats que estan situats davant de l'entrada.

La finca està elevada al costat del torrent de Buscarons i compta amb un mur de contenció de pedra i maó, amb pilastres i faixes horitzontals, rematat amb una balustrada de maó.

Història

El març de 1878 Martí Ragull, que en aquell moment era regidor de l'Ajuntament de Barcelona, va demanar una llicència d'obres per construir una casa de camp amb finalitats agrícoles, a la finca que tenia en propietat entre els termes municipals de Sant Cugat del Vallès i Cerdanyola del Vallès. El projecte el va signar el mestre d'obres Calixte Freixa Pla. El permís d'obres va ser autoritzat el 2 d'abril de 1878.

El projecte original era diferent al que podem veure actualment. A les llindes de les portes i de les finestres es va acabar utilitzant l'arc rebaixat. La torratxa de l'edifici havia de tenir les funcions de colomar, però no ho va ser mai.

La casa va ser reformada després de la Guerra Civil Espanyola. Actualment és un establiment de restauració.

Bibliografia

Ajuntament de Sant Cugat del Vallès. Catàleg de Sant Cugat. Revisió del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic. 2008.

Ajuntament de Sant Cugat del Vallès. Modificació puntual del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de Sant Cugat del Vallès en relació a la protecció de l'arbrat en sòl urbà. 2017.

Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

FOJ ALVIRA, Gemma; TORTOSA SAPERAS, Joan (1991). *Masies i ermites de Sant Cugat del Vallès*. Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, p.10-11.

GRAU, Tomàs; GARCERAN, Octavi (1990). *Masies de Sant Cugat*. P & E Comunicació i Premsa Local de Sant Cugat.

MIQUEL SERRA, Domènec (2019). *Sant Cugat, vila d'estiueig*. Museus de Sant Cugat – Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, p. 8-9.

NICOLÁS, Carme (1999). “Vetllar pel passat, garantir el futur”. *Diari de Sant Cugat*, 30 de juliol de 1999, p. 3-5.

